

ה"ט 46451/11/20 - חיים דדון נגד מרדכי מוטי גנון

בית משפט השלום בעכו

ה"ט 46451-11-20 דדון נ' גנון
תיק חיצוני:

בפני כבוד השופטת אביגיל זכריה
המבקש חיים דדון
נגד מרדכי מוטי גנון
המשיב
החלטה

בפניי בקשה למתן צו למניעת הטרדה מאיימת.

במועד הגשת הבקשה לא ניתן צו במעמד צד אחד וביום 23/11/20 התקיים בפניי דיון במעמד שני הצדדים.

המבקש טוען כי הרקע לסכסוך נובע מכך שהמשיב לטענתו מתגורר בדירה שהמבקש השכיר לאחיו של המשיב וזאת ללא הסכמת המבקש ובניגוד להסכם השכירות. עוד נטען כי אגב אותם מגורים מקים המשיב רעש, גורם נזק לחפצים שונים שהם בבעלות המבקש, מאיים עליו ומטריד את השכנים והכל כמפורט בעמ' 1 לבקשה.

במעמד הדיון העלה המבקש טענות נוספות החורגות מגדר הבקשה והתצהיר התומך בה ואולם בעיקרן הן חוזרות על אותם היבטים.

המשיב טוען כי הבקשה הינה מופרכת וחסרת בסיס וכי לא אירעה הטרדה מאיימת בעבר ולא תתקיים כזו בעתיד וכי הוא מגיע לדירה על מנת לטפל באחיו הנכה אשר שוכר את הדירה מהמבקש וזאת בתדירות של מס' פעמים בשבוע. עוד ציין כי מוזיקה אם מושמעת, מושמעת באופן סביר ואינה מטרידה מי מהשכנים. עוד טוען המשיב כי הרקע להליך זה ולהליך מקביל אשר הוגש נגד אחיו לפינוי הדירה, נובע מרצונו של המבקש להשכיר את המתחם כולו לגורם אחר.

עוד טען כי לא נפל פגם בהתנהלותו וכי המבקש הוא הגורם המטריד ומסיג הגבול.

בדיון שהתקיים העידו מטעם המבקש המבקש בעצמו ואשתו.

מטעם המשיב העיד המשיב בעצמו.

אשתו של המבקש טענה כי לא פגשה במשיב וכי עיקר הדברים ידועים לה מפי בעלה באופן המהווה עדות מפי השמועה וכי חלק מהאיומים והקללות נשמעו גם על ידה באמצעות מכשיר הטלפון ואולם היא לא ידעה לחזור על הדברים או לפרטם.

לאחר שעיינתי בבקשה ושמעתי טיעוני הצדדים, נחה דעתי כי דין הבקשה למתן צו למניעת הטרדה מאיימת - להידחות.

להלן הנימוקים.

חוק מניעת הטרדה מאיימת, התשס"ב 2001 - המסגרת המשפטית

החוק למניעת הטרדה מאיימת נחקק בשנת 2001, מספר שנים לאחר חקיקת חוק למניעת אלימות במשפחה, התשנ"ב - 1991 ובמידה רבה - בעקבותיו. מדברי ההסבר לחוק עולה כי נחקק, בין היתר, עקב צורך להגן מפני הטרדה מאיימת גם כאשר זו אינה במסגרת יחסי משפחה או זוגיות. ברקע עמד הנתון כי האוכלוסייה העיקרית שתידרש לאכיפתו של חוק זה הן נשים המוטרדות על רקע סיומה של מערכת יחסים או סירובן לפתוח במערכת יחסים שכזו עם המטריד.

בפועל, במהלך השנים ממועד חקיקת החוק ועד היום התרחב באופן ניכר השימוש בו.

מהפסיקה הענפה שכבר קיימת ניתן לראות כי הוא הורחב, בין היתר, לסכסוכי שכנים, סכסוכים כספיים שגררו עמם הטרדה מאיימת, איומים כלפי אנשי ציבור ומניעת הפגנות בסמוך לבתיהם הפרטיים וליישומים נוספים.

הטרדה מאיימת מוגדרת בסעיף 2 לחוק באופן הבא :

"הטרדתו של אדם בידי אחר בכל דרך שהיא או נקיטת איומים כלפיו, בנסיבות הנותנות בסיס סביר להניח כי המטריד או המאיים עלול לשוב ולפגוע בשלוות חייו, בפרטיותו או בחירותו של אדם או כי הוא עלול לפגוע בגופו".

פרט להוראה הכללית, החוק מונה שורה של מצבים אשר יכולים להיחשב כהטרדה מאיימת (בעיקר מסוג stalking) ואולם הרשימה אינה מהווה רשימה סגורה ונסיבות כל מקרה ייבחנו לגופן.

הפסיקה פירשה את האמור בסעיף 2 לחוק כדורש התקיימותם של שני יסודות מצטברים: **האחד** - יסוד הפונה לתקופת עבר ודורש התקיימותה של הטרדה מאיימת מסוג כלשהו בעבר; **והשני** - יסוד הצופה פני עתיד. לעניין היסוד הצופה פני עתיד מבקש הסעד נדרש להוכיח כי נסיבות המקרה מקימות בסיס סביר להניח כי המטריד יטריד או יאיים שוב ויפגע בשלוות חייו, בפרטיותו, בחירותו או בגופו.

רק התקיימות שני יסודות אלה במצטבר יהיה בה כדי להקים עילה למתן הצו.

צו לפי חוק למניעת הטרדה מאיימת אינו עניין של מה בכך.

מדובר בצו שיש בו כדי לפגוע או לגרוע מזכויות יסוד על כל המשתמע מכך לעניין הזהירות שבית המשפט מצווה לנקוט. כב' השופט דנציגר נדרש להיבט המהותי הגלום בצו למניעת הטרדה מאיימת ברע"א 2327/11 פלוני נ' פלוני (פורסם

בנבו, החלטה מיום 28.4.11) בקובעו:

"צו מניעת הטרדה מאיימת פוגע בזכויות ואינו עניין דיוני ג דא: צו מניעת הטרדה מאיימת מגביל זכויות יסוד בסיסיות של הפרט כמו חופש התנועה, זכות הקניין, חופש הביטוי, הזכות לחרות ולאוטונומיה".

מן הכלל אל הפרט

מהבקשה ומהטיעונים שנשמעו במעמד הדיון עולה כי בין הצדדים קיים סכסוך מזה זמן מה אשר גורם לעימותים שונים. לסוגיה זו אספקטים נלווים רבים החורגים מהמסגרת הדיונית הנדרשת להליך זה. במעמד הדיון הובהר לצדדים כי הליך שעניינו הטרדה מאיימת אינו מיועד ואינו יכול לשמש כר לבידור טענות אחרות וההחלטה בתיק זה תינתן במסגרת הדיונית הרלבנטית ובה בלבד.

יש לציין כי תביעת הפינוי שהוגשה על ידי המבקש כנגד אחיו של המשיב נותבה גם היא לטיפול באופן אקראי על פי תוכנית העבודה של ביהמ"ש והדבר גרם לעירוב בין הנושאים במעמד הדיון.

הובהר לצדדים פעם אחר פעם במהלך הדיון, לרבות ביחס לשאלות שונות שהועלו בחקירות נגדיות, כי הליך למניעת הטרדה מאיימת אינו כלי לקידום הליכים אחרים או השגת יתרונות דיוניים כאלה ואחרים. משכך כל סוגיית הפינוי והטענות ביחס לכך יתבררו בהליך המתאים לכך ולא בהליך זה.

לגופו של עניין לא מצאתי כי עלה בידי המבקש לעמוד בנטל ההוכחה הדרוש לעניין מתן הצו המבוקש בשים לב ליסודות הקבועים לביסוס הצו.

ניכר היה שהיקף המחלוקת הכלול במסגרת הבקשה חורג בהרבה מהנדרש לצורך הליך מסוג זה באופן שעורר תמיהה לגבי התכלית שעמדה בבסיס הגשת ההליך כעולה מהדיונים.

על אף שהמבקש התבקש פעם אחר פעם לנסות ולהבהיר מה היא ההטרדה המאיימת לה הוא טוען במסגרת דיונית זו, הרי שעיקר טיעוניו התמקדו בסוגיית פינוי הדירה וכן את תחושותיו האישיות ביחס להתנהלות המשיב ואולם לא ניתן היה להבין באופן ברור מה הם הדברים המיוחסים למשיב במישורים הנוגעים לחוק זה.

בכל הנוגע לעניין הכיסאות ושמיעת המוזיקה הרי שהטיעונים בעניין זה נראו בעיני כלליים וסתמיים ובכל מקרה לא היה בעדות המבקש כדי לתמוך אותם ברף הדרוש לצורך קבלת הטענה. גם אם הדברים היו מוכחים כנדרש, ספק אם הם היו רלבנטיים לעניין ההטרדה המאיימת.

עדותו של אשתו של המבקש לא תמכה ברכיבים הרלבנטיים להטרדה מאיימת וממילא לא היה בה כדי לשפוך אור נוסף על האמור בטיעוני המבקש בהקשר זה.

לא הובאו עדים מטעמו לרבות השכנים המצוינים בבקשה או גורמים אחרים אשר יתמכו בתיאור הדברים ועדותו נותרה עדות יחידה של בעל דין על כל המשתמע מכך.

יתרה מכך: גם אם הייתי נכונה לקבוע כי האירוע נשוא הבקשה עולה כדי הטרדה מאיימת - נתון שלא מצאתי לקבוע - הרי שמדובר בהטרדה מאיימת שאירעה בעבר.

לא עלה בידי המבקש לבסס באופן הנדרש את החשש מפני נקיטת אלימות פיזית מצד המשיב כלפי המבקשי או נקיטת אמצעים שיש בהם כדי להוות הטרדה מאיימת כמשמעה בחוק וזאת בייחוד בשים לב ליסוד הצופה פני עתיד (השוו בעניין זה: ע"ש (ב"ש) 1506/09 עו"ד מועלם נ' עו"ד גלבע, פורסם בנבו, פסק דין מיום 19/3/09).

המבקש לא הצביע על חשש קונקרטי צופה פני עתיד והדברים נותרו כלליים ועמומים. נרשמה התחייבות המשיב לכך אין בכוונתו להטריד או לאיים על המבקש.

סוף דבר

משלא עלה בידי המבקש לעמוד בנטל ההוכחה, דין הבקשה - להידחות.

למותר לציין כי אין בדחיית הבקשה כדי להכשיר איום או הטרדה מאיימת אחרת, כמשמעה בחוק, מצד המשיב, כלפי המבקש וממילא פתוחה הדרך בפני המבקש לשוב ולעתור בעתיד למתן סעד כאמור ככל שיתקיימו נסיבות המצדיקות זאת.

לאחר ששקלתי בדבר ובשים לב לאופי ההליך - אין צו להוצאות.

המזכירות תמציא ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ח' כסלו תשפ"א, 24 נובמבר 2020, בהעדר הצדדים.